

Rozjímání na první sobotu v červenci 2018

PROMĚNĚNÍ PÁNĚ

Panno Maria, naše milovaná Matko, v našich sobotních rozjímáních jsme doputovali k tajemství Proměnění Tvého Syna na hoře Tábor.

Je to veliké tajemství, které překračuje možnosti lidského rozumu, a zároveň se bezprostředně týká nás, lidí, a utvrzuje nás ve víře. Protože naše víra je slabá. Pán Ježíš často vytykal svým učedníkům slabost jejich víry, dokonce i její nedostatek. Pokud Ježíš toto vyčítal učedníkům, co pak je možno říct o naší víře! Je přece tak nestálá, nejistá jako rákosí kymácející se ve větru, a zároveň tak pevně zakořeněná v dočasném světě. Proměnění Tvého Syna bylo třeba proto, aby se posilnila víra učedníků. A o kolik více to potřebuje naše víra!

Pomoz nám, Panno Maria, zamyslet se nad tímto velikým skutkem milosrdenství našeho Pána, podej nám ruku a ved' nás skrze tyto Boží věci. Bud' s námi teď, když rozjímáme toto tajemství. Chceme přece splnit Tvoji prosbu a tuto první červencovou sobotu být u Tebe aspoň patnáct minut a rozjímat tajemství svatého růžence.

Proměnění Páně bylo zjevením slávy Božího Syna a Jeho zmrtvýchvstání a zázračným způsobem předeslalo budoucí události. Tvůj Syn toužil utvrdit učedníky ve víře v Jeho božství a zároveň je připravit na svoje umučení. Chtěl jim dodat odvahu na blížící se hodinu kříže, která se pro mnohé stala důvodem pochybností a dokonce i pohoršení.

„*A my jsme doufali, že On je ten, který má vykoupit Izrael.*“ (Luk 24, 21), stěžovali si učedníci na cestě do Emauz. A Ježíš jim tehdy řekl: „*Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!*“ (Luk 24, 25) Mohl by k tomu ještě přidat: jak jste neochotní uvěřit tomu, co jsem vám Já sám mnohokrát říkal, a to způsobem tak jasným a jednoznačným.

Tvůj Syn dobře věděl, že učedníci mají slabou víru a chatrné síly. Dobře věděl, že učedníci, i když byli přítomni Jeho proměnění, potom v hodině zkoušky v Olivetské zahradě utečou a Jeho nechají samotného v rukou útočníků. Pán Ježíš dobře věděl, že Petr, jeden z vyvolených, který byl s Ním na Hoře Tábor, Ho třikrát ze strachu zapře. Pán Ježíš to všechno dobře věděl. Jestlipak to vše, co spolu s Ním učedníci prožili na Hoře Tábor, se stalo nadarmo? Ježíš však sledoval ještě něco jiného. Věděl, že po Jeho zmrtvýchvstání onen zázračný okamžik proměnění dá Jeho učedníkům jistotu a odvahu hlásat. Věděl, že jako očití svědkové budou bez jakýchkoliv pochybností hlásat světu pravdu o tom, že Ježíš je Pán a Mesiáš, že Ježíš je Boží Syn.

Díky tomuto okamžiku na Hoře Proměnění mohl Petr s plným přesvědčením vyznat Kristovo božství: „*Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám moc a slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. On přijal od Boha Otce čest i slávu, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: 'Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení.'* A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svaté hoře.“ (2P, 16 - 18) Petr slyšel tato slova na vlastní uši a viděl tuto událost na vlastní oči. Viděl a slyšel, a tak nemohl mlčet.

Proměnění Páně v sobě zároveň obsahuje příslib proměny celého Mystického Těla Kristova, kterým je Církev, a jejíž Ty, Panno Maria, jsi Matkou. Zároveň je také příslibem proměny

každého z nás. Tato proměna pochází ze svátosti křtu. Křest je počátkem proměny pokřtěného člověka a má svoje konečné důsledky a cílový bod ve věčnosti. Ona proměna, která je započatá křtem, dosáhne své plnosti v okamžiku naší smrti. Tak tedy Proměnění Páně, zachycené v Evangelích, není jen historickou událostí, která se odehrála v minulosti a už je ukončená, stejně jako je tomu v případě ostatních událostí lidských dějin. Proměnění stále trvá v životě Církve a v životě každého z nás. Trvá v životě Církve, jelikož Církev směřuje ke svému plnému uskutečnění a zdokonalení na konci časů. A celý Bohem stvořený svět dosáhne svého naplnění spolu s Církví.

Když se dnes díváme na stav našeho světa, pak jen stěží můžeme uvěřit, že i on směřuje ke své dokonalosti. Spíše jsme ochotní přijmout, že tento svět se nezadržitelně řítí k záhubě. A tak obraz Proměnění Páně nás má uklidnit. Církev, to znamená všichni, kteří patří k Mystickému Kristovu Tělu, budou na konci časů proměnění spolu s celým světem. Neproměnil se přece pouze Kristův obličej, také Jeho šaty se zářivě leskly, jak to popsal svatý Marek: „*Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit.*” (Mk 9, 3). Panno Maria, nejen že zářilo slavné Tělo Tvého Syna, zářily i Jeho šaty, tedy obyčejná hmota. Na konci časů se stane to, co prorokoval svatý Jan ve své knize Zjevení: „*A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. (...) A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“* (Zj 21,1; 3-5) Můžeme zůstat klidní. Vše směřuje k proměně a k dokonalosti, a to i přes pochybnosti na naší straně. Máme tuto jistotu, jelikož to řekl náš Pán a Jeho slovo je pravdou.

Panno Maria, Proměnění Tvého Syna nám přivádí na mysl i Tvoje proměnění. Žila jsi ve světě a šla jsi cestou víry a teď jsi nám průvodkyní na naší cestě. V Nazaretu se Tě Boží posel zeptal na Tvůj souhlas, zdali chceš spolupracovat na Božím plánu spásy světa. Věřila jsi Bohu a bezmezně jsi Mu důvěřovala. A souhlasila jsi. Tehdy jsi ještě nevěděla nic o překážkách, které se měly později objevit na Tvé cestě. Tehdy jsi ještě nechápala, proč se měl Stvořitel světa narodit ve stáji, v podmínkách nedůstojných pro Boha a dokonce i pro člověka. Tehdy jsi ještě nechápala, proč Král králů musí utíkat před závistí pozemského vladaře. Nechápala jsi, co Tobě a Josefovi řekl Tvůj Syn, když jste ho po třech dnech hledání našli v Jeruzalémě ve svatyni. Evangelista o tom napsal: „*Ale oni jeho slovu neporozuměli.*” (Luk 2,50). Po boku Tvého Syna jsi postupně procházela vnitřní proměnou – až ke kříži, k heroické víře. Tam, kde se z probodnutého Kristova boku zrodila Církev, tam Ty ses z vůle Tvého Syna stala Matkou této Církve a Matkou všech nás, kteří jsme pokřtěni. A pak, už nanebevzatá, stala ses Královnou světa. A v budoucnu budeš Královnou i toho světa příslibeného, proměněného a dokonalého.

Panno Maria, taková je cesta Tvého proměnění, které se zakládá nejen na zvláštní Boží milosti, ale také na Tvé pokoře a bezpodmínečné víře. Proměnění Páně se má projevat také v našem životě. Jedná se o proměnu nás všech, kteří si říkáme křesťané, v opravdové křesťany, kteří vírou doopravdy a skutečně žijí. Jedná se o proměnu sobců, co žijí jen pro sebe, v lidi připravené sloužit druhým a zapomínat na sebe sama. Jde o proměnu člověka tělesného na člověka proniknutého Duchem Svatým. O proměnu člověka pozemského na obyvatele nebe. Jedná se o postupnou proměnu, která probíhá po celý náš život.

Zde, během pozemského života, nebudeme nikdy dost svatí, ale stále máme směřovat k tomuto cíli: být svatým. K tomu nás uschopňuje Eucharistie, která je lidským rozumem nepoznatelnou proměnou chleba v Tělo Páně a vína v Jeho Krev. Když přijímáme Eucharistii, Ona nás vnitřně proměňuje. Obyčejný, pozemský chléb posiluje lidské tělo. Tělo Kristovo, Kristův Chléb nás vnitřně proměňuje v Krista. Dochází tak k přípravě nejen naší duše, ale i našeho lidského těla, tedy celého člověka, na zmrtvýchvstání. Pak budeme žít věčně tak, jako náš Pán, Ježíš Kristus a jako Ty, Panno Maria, v našich tělech oslavených a v skutku i konečně už proměněných.

Ne všichni o tom vědí a ne všichni v toto věří, byť sebe nazývají křesťany. My máme spolu s Kristem a s Tebou, Panno Maria, vystupovat na Horu Proměnění. Máme se skrze víru dívat na proměnění Páně a v modlitbě máme naslouchat Božímu Slovu. Tak skrze Eucharistii zakoušíme svoji vnitřní proměnu. Pak máme sejít dolů k našim bratřím, k těm, kteří znají jen dočasnou, materiální skutečnost a hlásat: *„Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“* (Dan 7,14)

Oroduj za nás, naše nejmilovanější Matko, ať se můžeme proměňovat s Tvým Synem, ať spolu s Ním z mrtvých vstaneme a spolu s Ním žijeme na věky.